

[Boligministeren]

hed fuldt sideordnet med saneringsloven. Det har bevirket, at byfornyelsesloven kun har været anvendt i meget begrænset omfang – bortset fra boligforbedringsbeslutninger efter lovens kapitel III inden for den særlige ramme på 200 mill. kr. for finansårene 1983 og 1984 tilsammen. Der er således omkring byfornyelsesloven kun tilvejebragt et sparsomt erfaringsgrundlag, og det her foreliggende lovforslag har derfor hovedsagelig til formål alene at løse en række tekniske problemer for byfornyelseslovens anvendelse samt at foretage redaktionelle ændringer i og harmonisering af visse af lovens bestemmelser. Men de politiske hovedsynspunkter, som blev tilkendegivet under lovens vedtagelse, fastholdes. Jeg skal herom henvise til den summariske gennemgang af ændringsforslagene i lovforslagets almindelige bemærkninger og til den mere detaljerede og dybtgående gennemgang af ændringsforslagene i lovforslagets bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Næsten siden lovens vedtagelse har ministeriet stået i kontakt med og modtaget indtryk fra de praktiske udøvere af sanering og byfornyelse: kommuner, byfornyelsesselskaber og beboere. På baggrund af den efterhånden ret omfattende dialog, der er opstået, vil jeg gerne gøre opmærksom på enkelte forslag, som nok kan siges at være interessante, men som på trods heraf ikke er medtaget i det foreliggende lovforslag, idet de efter min opfattelse er for vidtgående i forhold til det ovenfor nævnte hovedsigte om at fastholde de politiske hovedsynspunkter, som blev tilkendegivet under lovens vedtagelse.

Det drejer sig for det første om den af kommunerne ønskede frihed til at tilrettelægge samspillet med beboerne i byfornyelsesområderne. Kommunerne ønskede derfor § 9-redegørelsen (procedurereglerne for tilvejebringelse af en byfornyelsesbeslutning) samt den dermed forbundne offentlighedsperiode erstattet af en informationspligt, hvor det blev overladt til kommunen at bestemme, hvordan denne pligt i den givne situation mest hensigtsmæssigt kunne opfyldes. De gældende procedureregler opfattes af kommunerne som temmelig rigoristiske. Men de blev fundet nødvendige i 1982, så på baggrund af det sparsomme erfaringsgrundlag med byfornyelsesloven i det hele taget har

jeg ikke fundet tiden inde til at lempe på disse regler.

Det drejer sig for det andet om ophævelse af den individuelle vetoret, dvs. den enkelte beboers ret til at udskyde forbedringsarbejder, der alene vedrører den pågældendes bolig, til der sker fraflytning af boligen. Navnlig Kommunernes Landsforening har ment, at dette vetosystem vil gøre det umuligt at gennemføre byfornyelsen på en hensigtsmæssig måde. Beboernes individuelle interesser hævdes varetaget gennem § 9-proceduren og ankemuligheden til byfornyelsesnævnet. Som reglen er i dag, kan det individuelle veto nedlægges den dag, de planlagte fysiske foranstaltninger skal udføres. Herved kan meget forarbejde være spildt og planlægningen vanskeliggøres. I værste fald kan det afskrække nogle kommuner fra at vedtage andet og mere end de allermest nødvendige boligforbedringer, som altid kan gennemføres uanset veto.

En fuldstændig ophævelse af det individuelle veto er i dag for vidtgående. Men jeg mener, at synspunkterne har vægt, og jeg har søgt at imødekomme dem så langt, som det er forsvarligt. I lovforslaget er det sket ved at fremrykke det individuelle veto, således at det fremsættes i forbindelse med indsigelser mod projektet som helhed. Samler indsigelsen ikke flertal, og vedrører den foranstaltning i den enkeltes lejlighed, anses indsigelsen som veto mod disse foranstaltninger.

Det drejer sig endelig om indførelse af såkaldt privat byfornyelse. Herved forstås byfornyelse eller boligforbedring, som nok er vedtaget af kommunen, men som gennemføres uden offentlig støtte til de pågældende byfornyelses- og boligforbedringsarbejder. Fordelen ved sådan privat byfornyelse skulle herefter bestå i, at f.eks. reglerne om genhusning, herunder tilvejebringelse af erstatningsboliger, samt den særlige sanerings- og byfornyelsesboligsikring og de hertil svarende regler for andelshavere m.fl. og erhvervsdrivende, fortsat skulle finde anvendelse. Efter lovforslaget indføres der adgang til udelukkende kommunalt støttet byfornyelse og boligforbedring, dvs. at der nok ydes støtte, men ikke statsstøtte til gennemførelsen af de planlagte byfornyelsesforanstaltninger. I øvrigt gælder lovens regler uforandret. Det er altså det længste, jeg i dag har ment det for-